

כדורגל

עד השנה השלישית

בראשית התמחו האתלטים בספורט מיוחד, שאין לו אח בארץ: שליית אלמוגים מקרקע ים סוף, כשלא עסקו באלמוגים, הקדישו מומנם הפנוי למלוי בקבוקי חול צבעוני — שי מאילת, אבל מתח ספורט הכדורגל התפתח בבוא הימאים למקום. הם אירגנו מיד תחרות כדורגל, הגדועים השקיעו בענין מרץ ועזרים, הפיקודים של קצות הארץ השלימו, ובמקום נוצר הווי ספורי טיבי.

הצפון והדרום. קצין ההזרחה בסקוד הדרום, בצלאל אמיר, עמל וטרח, מכיין

אסיאדה

שרת וכדורגל

המועדון הלאומי לספורט שבניו-דלהי, הקים מתקנים נאים לקראת המשחקים הפאן אסיאתיים (אסיאדה). איצטדיון המיועד ל-35,000 מסתכלים בעל שמונה כיסאות ע"י מנהרות, מסלול מיוחד למירוץ אופניים, מסלול לאתלטיקה הן לריצות והן למפעלי השדה, מגרש דשא מרכזי למשחקי כדורגל והוקי ומגרש כדורסל. נוסף לכך ברכת שחייה המסוגלת לקלוט 5000 מסתכלים.

האסיאדה הראשונה. כאשר הוכן האיצטדיון ותוכנו ההופעות והתחרויות

צפון נגד דרום, אילת לא הצליח, הדרום

שיום בשנה השני לכבוש אילת, התאריך שהמאורע הספורטיבי בא לצינו (ראה במדינת) נגע בו תחרות ישראל: הוא היה מסקד המצודה באילת, לפני שהועבר לסקוד הדרום ועלה לדרגת רביסרן. מאחר שכוחות הצפון השתתפו בכיבוש, נולד הרעיון של תחרות כדורגל בין פיקוד הצפון ופיקוד הדרום. הבאת הקברי צות וקהל המזומנים נעשתה ע"י סגן רב סופר, הכל הוכשר לקראת הפגישה על הגביע.

הדרום תוקף, הצפון כובש. בשעה היעודה התייצבו שתי הנבחרות, כשקהל האורחים מריע ממושכות. היה זה מעין פגישה מוקדמת של הקבוצות לקראת אליפות הצבא על גביע הרמטכ"ל בכדורגל. שתי הקבוצות השקיעו מאמצים רבים, אך תמונה מוזרה נראתה לצופים: הדרומיים יוזמים התקפות בלי הרף, והצי פוניים מוציאים בגיחות מפתיעות וכובשים שערים. כאשר שעונו של השופט, סרן ברקוביץ, הראה 90 דקות משחק, היה מאון השערים 3:2 לטובת הצפוניים. גביע אילת נוד לפיקוד הצפון וישהה שם עד יום השנה השלישי לכיבוש אילת.

איגרוף

מהלומה אחת

גריסי ג'ז וולקוט עשה את כל שהיה באפשרותו, אך הוא לא גמלל כחתול בקרב נגד אורד צילס — וזהו זה! לאהדת הקהל היה זה קרב טפוס של חלקוט, שהיה מרביץ ביריבו מדי פעם בפעם מהלומה למרות גילו (41) הצליח חלקוט להתחמק משיבת הקרב נוד ליריבו צילס (29): מכות מכל מצב, כדי להחליט את כוח ההתנגדות של הזקן. למולו של אלוף העולם במשקל כבד, הוא הצליח לצבור מספר רב של נקודות, תוך שמונה הסיבובים הראשונים. בסיבוב התשיעי הוא שילח את יריבו לקרשים והקהל ציפה לראות מלאכה כדוממת ג'ון לואיס — מהלומה אחת והקרב מחוסל.

אולם מההלומה לא באה. חלקוט חכה עד ספירת היפ וקם על רגליו במרץ חדש ובתוספתו. בסיבוב ה-15 הוא עוד היה במלוא התנופה ושחק ביריבו האלוף. אורד צילס הוכרז כמנוצח לפי נקודות בצירוף אוון תפוחה, שתמנע ממנו את הקרבות לחישיים הקרובים. אולם נוסף לכך הוא הפסיד את הכבוד של יורש לתואר האליפות העולמית במשקל כבד. מה יהיה גורל הפגישה בין אורד צילס האלוף וג'ון לואיס, האלוף לשעבר?

מיפן להתלונן על שיפוט בלתי אובייקטיבי, אך המאמן זינק אליו ומנע אותו מלהשמיע נהי.

לרכוש ירדים וזא נצחונות.

אף על פי שהיפנים לא השתתפו במלוא כוחם בתחרויות השחיה, היות ושחיניהם מתכוננים לאולימפידת הלסינקי (1952), הרי בכל אופן צברה הקבוצה 130 נקודות ונטלה את המקום הראשון, את המקום השני נטלו ההודים (95 נקודות) ואיראן באה שלישית עם 43 נקודות. ההשגים היו בדרך כלל חלשים בהשוואה לזמנים בינלאומיים. כך, למשל, הגיע הראשון 400 מטר ריצת' המשוכת בזמן של 54.2 שניות. השא העולמי עומד על 50.6 שניות, אך המטרה לא היתה להשיג שיאים, אלא להראות קבל עם ועדה את רוח הידידות והשיתוף.

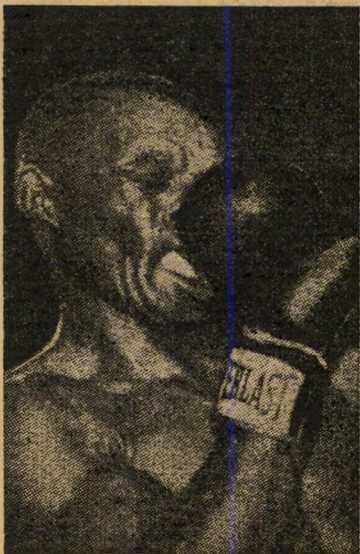
בשביל היפנים היתה המטרה שונה במקצת. ליפן, שהיתה לא לפני הרבה זמן אויבת במלחמת העולם השנייה לכל הארצות חוץ משתיים: אפגניסטן וסיאם, נפלה הצלחה באופן אחר. אחד מחברי הנבחרת הביע זאת באמרו: קבוצתנו היתה מעוניינת יותר לזכות ביריבים, מאשר לזכות במשחקים. הם זכו גם ביריבים וגם במשחקים. היפנים נטלו את העליונות: 130 נקודות לעומת 90 של הודו.

ספורטאים במקום דיפלומטים.

לא פחות מיפן, בקצה המזרחי של אסיה, מעוניינת מדינת ישראל להשתמש בוירת הספורט כדי לזכות לאהדה ברחבי אסיה. אולם כשם שהמדינה מתמיצה את כל ההזדמנויות לגשור גשר אל המרחב הסובב אותה, כן התמיצה גם הזדמנות חד-פעמית זו.

כאשר הוכרו על האסיאדה החלו הפרשנים הספורטאים לחשב את סיכוייה של ישראל. לכל הדעות היו הספורטאים המקומיים מייצגים בכבוד את המדינה. אך הם לא הגיעו לניצחונה.

כזכור השתתפה ישראל (או: ארץ ישראל) באולימפיאדה הפאן-אסיאתית, שנערכה בהודו בשנת 1935 ותופעתה הוכתרה בהצלחה. כאשר החלו לדבר על האסיאדה, הובא הדבר לידיעת התאחדות אגודת הספורט לחובבים וספורטאים, ובמיוחד הצברים, החלו לרמייך את פלאי הודו ומסי מריה. אולם נראה שע"י לחץ אינטרנציונלי מאחורי הקלעים מנעו המוסלמים הקנאים,

ג'רסי ג'ז וולקוט, מנוצח לא כחתול, ג'ז

ובמיוחד סוריה, אפגניסטן וסקיסטן, משלות הומנה רשמית למשחקים. אין כל ספק שאפשר היה להבטיח את השתתפות ישראל, לוא השתמשה המדינה באמצעי הלחץ והשיכנוע שבירה. אולם מלבד הלחץ בחשיבות היחסים עם אסיה הקיים בלבבות מנהיגי המדינה, ילידי אירופה, הרי פעל עוד גורם נפשי חשוב: בנגוד לדיפלומטים היפנים, למודי הנסיון, אין המנהיגות הישראלית מבינה את ערך הספורט בחיי העמים.

למכשול הנפשי נוסף מכשול ארגוני. אין מוסד מרכזי שיכול לפתח קשרים רציניים. התאחדות הספורט לחובבים (קרי הכבי) אפשרויותיה מוגבלות, המחלקה לתרבות הגוף הכיחיה אולטימ' מוחלטת. שמא כדאי להעביר את כל ההופעות הספורטיביות בחו"ל למשרדו של שרת? החלוצץ ספורטאי בקמה גינתי.

עצות להדיוטות

יש להמליץ לפני כל איש, הרוצה להיות אינטליגנטי מאד בעניני מוסיקה, לעיין בשורות הלקוחות מספר אמריקאי חדש. בספר מוסיקה לטס תענוג הכתוב בכשרון רב על ידי זיגמונד ספית, שהגו לפי כל הסימנים ידען גדול בשדה המוסיקה, מצוי פרק מיוחד בשם "הכירו את הקומפוזיטור". בפרק זה ניתנת שורת עצות להדר יוטות כיצד להתערב בשחיה על נושא מר סיקלי המתפתח בחברה. חיי החברה באמריקה עומדים בזמן האחרון בסימן התרבות המוסיקלית, הכובשת כיום מיליונים. הגה המשפטים, ש"כדאי להשמיע":

על באן: "...האפקטים הפוליפוניים שלו הם כה נהדרים... חבל שלא חיבר אף אופרה אחת. איוה כות יצירה היה לבאן... היודע לנגן את באן, מיטיב לנגן כל מוסיקה... כשהמדובר על בטהובן: "...הסימפוניות שלו, הסונטות, הן בלי ספק מן היצירות הגדולות ביותר בספרות המוסיקלית... איוו תופעה: אדם חרש היודע לכתוב כך מוסיקה... איוה שאיפה לחופש היתה לו... איש לא כתב פרקים אישיים כמוהו... אני בטוח (או בטוחה) שהוא היה גאון נדיר, אך לא הייתי רוצה לגור אתו ב'יחה'..."

בראהמס: "...מוסיקה מופשטת בפסגתה... כמובן, צריך להסתגל למוסיקה הזאת, הגר-אית לראשונה כבדה... שופן: "רק שופן ידע להפוך מהפסנתר שירה צרופה, חבל שנקבה קשת אופי, ג'ורג' סנד זו, השתלטה עליו לחלוטין... היודע לנגן את שופן, מיטיב לנגן כל מוסיקה... חבל שמת בגיל כה צעיר..."

דביסוי: "...אתו אפשר להכיר מיד על פי ההרמוניה שלו... המוסיקה שלו היא כה צרפתית, אתה יודע ודאי למה אני מתכוון... כמה מזור, שעוד לפני שנים מספר סבורים היינו, כי זוהי מוסיקה מהפכנית... לשמע המוסיקה שלו, אני חושב (או חושבת) תמיד על היציר האימפרסיוניסטי..."

צ'ור פראנק: "... איוה זקן נחמד היה פראנק... אני אוהב ביותר את הסימפוניה שלו. טוב שלא צריך לומר איוה, מאחר שהוא חיבר, כידוע לך, סימפוניה אחת בלבד..."

ננדל: "... אלו חיבר רק את החסידי אפשר היה לומר עליו כעל גאון... מענין אם היה מסיר את הפאה הנכרת מראשו, בשעה שהיה מחבר מוסיקה... אני אוהב את היצירה הזאת, כי זה מזכיר לי תמיד את הקניות לתג המולד..."

הידן: "טוסקאניני הוא הוא האיש לביצוע יצירותיו..." ליסט: "אני מעדיף (או מעדיפה) לחשוב על ליסט כעל המאהב הגדול, מאשר קומפוזיטור. זה עושה אותו יותר אנושי... חבל מאד שהיורטואוים בימינו אינם מבדלים שער ארוך כמוהו... פעם הכרתי פסנתרן אחר, שלמד אצל תלמידו של ליסט... אם גם לא להתחסס ברצינות לליסט הקומפוזיטור, הרי היה כות אינטלקטואלי..."

מנדלסון: "מקס רינהארט העלהו בהרבה... אני אוהב את השיר הזה על כנפי המנגינה, שמשמיעים ברדיו לעתים קרובות." מוצרט: "אני לא הייתי מחנך (או מחנכת) את ילדי, כמו שאביו גידל אותו. מה הפלא שהיה חולני? אולי צריך היה ללמד אותו כמה דברים פרקטיים, או היה מצליח יותר בחיים. אבל איוו אישיות! היודע לנגן את מוצרט מיטיב לנגן כל מוסיקה..."

שוברט: "אתה ודאי יודע, כי שוברט איננו אותו פראנסוא שוברט, שג'ק בני מנגן את הדבורה שלו... כמה טוב שרומברג כתב את עת הפריחה: שם למדתי את הכל על שוברט..." שומן: "אחד המבקרים המוסיקליים, שידע בעצמו לנגן ולחבר... היודע לנגן את שומן, מיטיב לנגן כל מוסיקה..." טיביליוס: "אני מבין (מבינה) כל כך את המוסיקה הזאת, אך ברור לי, כי נשמע בה הד הצפון, בפרט בולדתו של הקומפוזיטור — פיגלנד". סטראוינסקי: פטרושקה — זוהי היצירה! אבל אין לו מושג בכתיבת ג'ז... הראית את זרה זוריינה בנישאתי למלאך?"

לכסוף ניתנת לקוראים עצה חשובה מאד, על כל צרה שלא תבוא. והיה אם אינך מרגיש בטחון, משום שבן שיתחך הוא "חוק מדי", אפשר לסדר אותו בנקל על ידי שאלה ספונטנית: "למשל", "למשל כוה", מסביד המחבר, "יכול להחליש את היריב במקום, לערער את כל בטחונו". כמו כן רצוי לדברי המתבר, להשתמש מדי פעם במלה "ניואטי", ואילו את הדברים בכללם יש להשמיע מתוך "התלהבות כנה".